

gennemført i Statshusholdningen, fik jeg ikke nogen Oplysning om, og det var jo det, jeg spurgte om.

Den højtærede Minister udtalte, at det var Meningen med Versailles-Traktaten, at alle Magter, der var Medlemmer af Folkenes Forbund, skulde ratificere de Konventioner, der blev vedtaget. Ja, hvad Meningen har været, skal jeg ganske lade staa hen, men Forholdet er i hvert Fald det, at disse Konventionsforslag ikke er blevet gennemført i de paagældende Lande, og følgelig er mine Udtalelser fuldt berettigede. Mit Parti er enigt med de Lande, til hvilke vi netop i Henhold til den højtærede Socialministers Udtalelser staa i Taknemmelighedsgæld for Tilbagegivelsen af den danske Del af Sønderjylland, baade i Forsvarsspørgsmaalet og med Hensyn til Konventionsforslagene, som de paagældende Magter jo ikke har ratificeret.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen beklagede sig over det Ordførerskifte, der havde fundet Sted indenfor mit Parti, og mente, at hvis dette ikke havde fundet Sted, vilde der have lydt andre Toner. Det tror jeg nu ikke. Jeg synes i det hele, det er en lidt dristig Paastand, at jeg skulde have varetaget Redernes Interesser vedrørende Forhyringskonventionen, naar Forholdet i Virkeligheden er dette, at det Forslag, der her er Tale om, gaar ud paa at fritage Rederne for Byrder, som de i Øjeblikket har paataget sig, og lægge disse Byrder over paa Samfundet. Jeg synes dog — og det hævdede jeg netop ogsaa, da jeg første Gang havde Ordet —, at hvis jeg skulde bedømme Spørgsmaalet ud fra rene Rederiinteresser, vilde Sagen have ligget anderledes. Men selv om jeg er Reder, kan jeg godt se paa Sagen med andre Øjne end Rederøjne. Jeg kan godt se paa den med samfundsmæssige Øjne, og det er det, jeg har gjort i det foreliggende Tilfælde, hvad det ærede Medlem Hr. P. Andersen aabenbart ikke har været helt klar over.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen udtalte for øvrigt, at han mente, at Forhyringsforholdene her i Landet for Tiden i Almindelighed var gode; at de en Gang har været daarlige, som det ærede Medlem pegede paa, er noget, alle vi ved, der har beskæftiget os med disse Spørgsmaal. Men det forandrer ikke det rent faktiske Forhold, at de nu er gode, og naar det er Tilfældet, er det dog ingen Nytte til at forsøge paa nu at lovgive paa det heromhandlede Omraade, hvor Lovgivning er ganske overflødig.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen nævnte endvidere, at det vel var rigtigt,

at Forholdet i Øjeblikket var dette, at al Forhyring er vederlagsfri for den forhyrede derigennem, at Rederne betaler de dermed forbundne Omkostninger, men hævdede samtidig, at man maatte sørge for, at dette Forhold vedblev at eksistere, saaledes at Rederne ogsaa kom til at betale, naar vi har ratificeret Konventionen og det Forhyringsforslag, der derefter maatte fremlægges, var ophøjet til Lov. Ja, saa forstaar jeg overhovedet ikke Meningen med det hele, for der staaar udtrykkelig i Konventionsforslaget, at al Forhyring er vederlagsfri for begge Parter, og naar det er Tilfældet, vil det være noget urimeligt bag efter at lægge Byrderne over paa den ene Part.

Til Slutning skal jeg sige, at jeg mener, at hvis man vil gaa over til Statsforhyring, vil man kun med stor Vanskelighed kunne opfylde de berettigede Krav, som Skibsfarten stiller til Forhyringen og Mandskabet. Der er her saa mange Forhold at tage i Betragtning, som de autoriserede Forhyringsagenter kender og kan tage Hensyn til, men som neppe tilfredsstillende vil blive varetaget af en Statsvirksomhed. Jeg tror, det vil blive vanskeligt for en Statsvirksomhed at tage fornødent Hensyn til de enkelte Sømands Ønske om at tage Tjeneste i et bestemt Rederi. Man kan heller ikke forudsætte, at en Statsvirksomhed har nærmere Kendskab til den enkelte Sømand eller til det Skib eller den Fart, som den paagældende særlig maatte egne sig til. Men under de nuværende Forhold kommer de autoriserede Forhyringsagenters Erfaring paa det paagældende Omraade saavel Sømandene som Rederierne til gode. Den nuværende Ordning, hvorved de autoriserede Forhyringsagenter i egen velforstaede Interesse gør deres yderste for at tilfredsstille saavel Sømandene som Rederne, gør det ogsaa muligt, at Skibene kan faa nyt Mandskab praktisk talt paa enhver Tid af Døgnet, hvad enten det nu drejer sig om Skibe, der anløber den paagældende Havn af Hensyn til Kulforsyning, Proviantering eller lignende, eller Skibe, der umiddelbart før Afsejlingen fra Havnen paa Grund af indtrufne, uforudsete Forhindringer som Sygdom, Ulykkestilfælde, Udeblivelse af Mandskab eller lignende med et minimalt Varsel ønsker nye Folk.

Socialministeren (Borgbjerg): Jeg vil gerne gøre en kort Bemærkning til den ærede sidste Taler. Jeg maa fastholde, at den ærede Taler har Uret, naar han siger, at det vilde være urigtigt at forhandle